

Rt dobre nade

Zašto tražim slobodu?

Zašto plovim kroz dane?

Zašto radim i živim

K'o da su mi noći odbrojane?

Što ne umem da volim

kao svi drugi ljudi

zašto stalno u meni

neki nemir se budi?

Neki ljudi nemir u meni nemirno se budi...

Držim se još na putu svom

i ne plaši me bura –

neka jedra smo puni snagom!

Držim se još – s' kraja na kraj!

Račun plaćam na kraju,

kad vetar stane i ugasne sunca sjaj!

Dal sam ipak u pravu?

Šta mi to misli rade?

Zašto i pored svega stalno tražim

svoj Rt dobre nade?

Zašto i pored svega tražim Rt dobre nade?

Objašnjenje

Ja želim da gledam kako sunce se rađa.

Ja volim da slušam pesme pevane tiho.

Ja moram da saznam:

šta to u jesen sa stablom se događa,

moram da znam šta je vihor!

Ja želim da vidim igru leptira i cveta.

Ja volim da lutam sam kroz kapije snene.

Moram da volim makar bol od sveg je jača,

makar da duša mi vene!

Ja želim da poznam, plavu ponoćnu plimu.

Ja volim da volim velike nade u sreću!

Ja moram da vidim proleće, leto, jesen i zimu

i godine kako se kreću.

A oni kažu – „Ostavi sine sunce za sutra,

ostavi pesme za sledeća jutra,

ostavi drveće za dogodine sine!“

I još – „Ne diraj sine u cveće i leptire,

ne misli još na ljubavi i nemire,

ne gubi dah na smejanje i plakanje sine!“

Kažu – „Prepusti sine vetrove drugima,

propusti šetnje u noćnim tminama!

Tvoje vreme će doći!“

Ali moje vreme će proći!

Slika

Slika mi jedna ne izlazi iz glave
i stalno budi usnule male misli
što vrte se i drhte u neshvatljivoj trci
kroz prostore duše, duboke i plave
Namah ozarene, namah k'o pokisle...

Slika, rana slika – mladićka, dečja
Podseća na dane uzavrele krvi
Na letovanja i narečja
na želju da se ostane i da se ide,
u isto verme da se bude i zadnji i prvi

Svežinu mi vrate u usnuli dan
Te slike mlade ljubavi
i tajni sramežljivi poljupci
Cedulje ispod klupe
i sto grama žita sa šlagom
Parkovi i asfalt naši su bili
Bez borbe smo predali
i ostavili sve novoj deci da sad oni
K'o ozareni, k'o pokisli...
žive.

Trebaćeš mi
Trebaće da, u starosti, s' radošću se sećamo,
gde smo sve zajedno bili i da albume okrećemo.
Trebaćeš mi da se skupa toj starosti smejemo.
Kad je zima, na sećanju zajedno se grejemo.

Trebaćeš mi u starosti, da gledamo filmove,
da čitamo knjige i prepričavamo viceve.
Ne treba mi niko drugi, ti si meni samo sve!
Zato hoću, u starosti, samo stobom, bilo gde.

Da nam ne daš ostariti, da se rano budimo,
i u šetnje da me teraš, da nikad ne ćutimo.
Kad te pipnem trebaćeš mi da me pitaš: Jeli bre?
A ja kažem: Meni je još uvek stalo do tebe!

Trebaćeš mi u starosti, da zajedno kuvamo,
da pijemo vino i da unučiće čuvamo.
Trebaćeš mi u starosti, kad me budeš „deda“ zvala
A ja ću da odgovorim: “Reci, dušo moja mala”.

Da nam ne daš ostariti, da se rano budimo,
i u šetnje da me teraš, da nikad ne ćutimo.
Kad te pipnem trebaćeš mi da me pitaš: Jeli bre?
A ja kažem: Meni je još uvek stalo do tebe!

Trebaćeš mi kao sada, ali mnogo više znaj!
Trebaćeš mi kao hrana kao voda vazduh taj.
Da te volim dokle mogu, trebaš mi u starosti
da te volim dok me i starost konačno ne napusti.

Gordijev čvor

Pera R. kao svakoga dana
ide kući autobusom do stana.
Pera dobro zna šta tamo ga čeka
ali zna da za to više nema leka.
Žena, stan, kućni prijatelji stari,
navike silne i nepotrebne svari.
Sve je stalno isto pa i svakoga dana
isti kondukter u autobusu do stana.

Pera R. ima Gordijev čvor
ali ne zna da ga odveže.
Pera ponekad pomisli da
hrabriji su oni što beže.
Eh – šta bi hteo,
to on ne zna ni sam.
U stvari: tako samo se teši.
Pera ponekad poželi da
neko drugi čvor mačem razreši.

Mira V. ima kućnog mezimca,
nazovi muža a u stvari klinca
stalno se pita šta joj bi “onog” dana
i gde ode cela mladost rana.

Mira V. misli kako je kasno,
kako teško, divno, opasno
život svoj sad’ iz korena da menja
ne zna tačno šta bi a i pomalo je
lenja.

Mira V. ima Gordijev čvor
i ne zna da ga odveže
Mira ponekad pomisli da
hrabrije su one što beže.
Eh – šta bi htela,
ona ne zna ni sama.
U stvari: tako samo se teši.
Mira ponekad poželi da
neko drugi čvor mačem razreši.
Pera R. k’o ni jednoga dana
peške se šeta preko parka sve do stana
Miru V kao nikad do tada
obuze želja da nekom se izjada.
I tu na klupi sve u jednome trenu
on reče svoje a i ona tužbalicu njenu
i mada je sve izgledalo divno
brzo se rastadoše definitivno.
Oboje imaju Gordijev čvor
i ne znaju da ga odreše
Sve češće oboje pomišljaju da
hrabriji su oni što beže.
Eh – šta bi hteli, u stvari ni
oni ne znaju sami.
A, najpre će biti da
samo se tako teše.
Najčešće oboje požele da
neko drugi čvor mačem razreže